

[Justitsministeren.]

hed, at man her skabte en ny lille Klasse af særlig daarligt stillede Børn. Man kan heroverfor indvende: Ja, men det gør man jo under alle Omstændigheder med Hensyn til de Børn, til hvem der ikke kan udlægges nogen Fader, fordi det ikke er muligt. Men herimod kæmper selv Guderne forgæves. Naar det ikke er muligt at oplyse, hvem der er Faderen, kan man ikke udlægge nogen Fader. Dette kan dog ikke føre til at udvide Kredsen af saadanne uheldigt stillede Børn. Der har altsaa vel været megen Tilbøjelighed til at diskutere denne Udvidelse, som de Konservative har ønsket, men ikke til at ændre Forslaget, idet man til syvende og sidst er vejet tilbage for den Konsekvens, jeg nu nævnte.

Jeg beklager, at man ikke fra konservativ Side har villet være med til at udvide Bidragsretten i de særligt angivne Tilfælde ud over Barnets 18de Aar. Jeg skal i saa Henseende henholde mig til de af Ordføreren fremsatte Udtalelser.

Endelig nævner det konservative Mindretal, at man ikke ved at give Barnet Ret til Navn og Arv efter Faderen, skaffer det det Hjem, som det uden for Ægteskab fødte Barn netop savner. Jeg kan jo ikke forstaa, at det kan komme til at savne Hjemmet mindre, fordi det heller ikke faar Navn og Arveret. Altsaa, den Omstændighed, at man ikke kan skaffe Barnet den fulde Ligestilling, bruges som Argument for at stille det daarligere, end man behøver. Heroverfor vil jeg bruge de Udtryk, som den ærede Ordfører for Det frie Folkeparti, Hr. Hartel, brugte: at Barnet er jo ganske uden Skyld i sin Eksistens, og derfor har dette Barn netop det størst mulige Krav paa Beskyttelse, maaske større end det Barn, der i Forvejen er beskyttet af Hjemmet og paa forskellige andre Maader. Det er denne Grundbetragtning, der skiller de to Mindretal og Flertallet, og jeg tror ikke, det nytter at uddybe de forskellige Argumenter fra første Behandling videre.

Den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, talte, som om hun vilde bebrejde dette Lovkompleks, at der ikke her var Tale om en udvidet Hjælp til Mødre og Børn. Det kan dog vel næppe være det ærede Medlems Mening. Disse Forslag har ikke andet Formaal end at sikre den juridiske Ligestilling. Den Lovgivning til Fordel for Mødre og Børn, som særlig det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen omtalte, og hvis videre Udvikling ikke mindst begrundes ved det forelagte Svangerskabsforslag, som det ærede

Medlem ogsaa nævnte, maa vi diskutere ved anden Lejlighed; denne Lovgivning, hvor nødvendig den end er, ligger uden for Rammerne af disse Forslag.

Jeg maa dog sige til det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, at naar han talte om *Begyndelsen* til en omfattende Lovgivning til Fordel for ugifte Mødre, var han maaske lidt for uretfærdig med os selv og vore Fædre. Det er jo ikke først efter, at det ærede Medlem har opløftet sin Røst, at det Problem er blevet taget op til Behandling af det offentlige. Hvis det ærede Medlem vil se f. Eks. paa Socialreformen, vil han se, hvad Hjælpen til Mødre og Børn allerede nu koster af Millioner. Lige fra 1763, da man begyndte at sikre Mødrene Bidrag fra Fædrene, over 1888, stadig væk med 5-aarige Revisioner for at gøre Børnenes og Mødrenes Stilling bedre og bedre, indtil 1908, da det offentlige gjorde det store Fremstød paa dette Omraade at optræde som Kautionist for Fædrene, og videre fremefter er Lovgivningen paa dette Omraade udviklet, saa man kan ikke tale om, at der nu skal *begyndes* en omfattende Lovgivning. Man kan med Rette tale om, at man langt bedre, end det hidtil er sket, bør udbygge Lovgivningen til Fordel for Mødre og Børn.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Hartel for hans Udtalelser, som jeg i al Almindelighed kun kunde være tilfreds med. Derimod optraadte den ærede Ordfører for Retsforbundet, Hr. Svend E. Johansen, som Reformator i en Udstrækning og en Stil, som jeg ikke fuldt ud kan goutere. Bl. a. synes jeg, det var en overordentlig stor Fejltagelse, naar det ærede Medlem ivrede saa stærkt imod Administrationens Skøn paa disse Omraader. Han havde opfundet et nyt Ord, Elasticitetsproblemet, et Problem, som han mente skulde løses, saa vidt jeg forstod ham, ad Lovgivningens Vej med Forbigaaelse af de administrative Myndigheder, idet han syntes at gaa ud fra, at det vilde stemme bedst med Barnets Tarv, om det var Lovgivningen, der traf Bestemmelsen, og ikke Justitsministerium, Overpræsident, Amtmænd eller Børneværn. Det glædede mig at konstatere, at i alt Fald Justitsministeriet tilsyneladende ikke blev betragtet som et Ekspeditionskontor, hvor man tager skematisk og maskinmæssigt paa Sagerne — det gjaldt jo desværre alle de øvrige Institutioner, ogsaa Børneværn. Det maa være blevet meget slettere, siden jeg var Medlem af Børneværnet, for var der noget, man ikke gjorde i sin Tid, saa var det at tage maskinmæssigt og ekspeditions-